

W KSIĘDZE PSALMÓW- CZĘŚĆ I

Tekst przewodni: Ap 14,1.

Zakres studium: Ps 15; 24; 51; 122.

Część I: Przegląd

Umieszczona w środku *Biblii*, *Księga Psalmów* zawiera świadectwo modlitwy i nabożeństwa starożytnych Izraelitów. Modlili się nie tylko kapłani. Lud żyjący z roli, poeci i królowie także śpiewali pieśni dla Stwórcy i Zbawiciela. Czasami płakali i wołali do Pana, oczekując Jego sądu i zbawienia. Wśród psalmów wyrażających cierpienie starożytnych Izraelitów znajdujemy także prorocze fragmenty dotyczące czasu końca, kiedy wielki Sędzia przyjdzie oczekiwany przez narody. Eschatologiczne znaczenie tych psalmów jest dostrzegane przez wielu biblistów.

W kolejnych dwóch lekcjach będziemy studiować te święte wiersze i pieśni w poszukiwaniu przesłań przemawiających do nas, żyjących w czasie końca. Przyjrzymy się cierpieniu, frustracjom i bolesnym doświadczeniom ich autorów wobec pozornego milczenia Boga. Będziemy uczyć się o tym, jak pragnęli pokoju w niespokojnych czasach i jak wyrażali swój ból. Jednak przekonamy się także, iż doświadczali pocieszenia i umacniali się w nadziei, kiedy poznawali realność i pewność Bożych obietnic. Wraz z nimi będziemy za to czcić Pana. Lepiej zrozumiemy głębię i znaczenie tęsknoty Izraelitów. Co ważniejsze, odkryjemy, jak cenne są te starożytne pieśni dla nas, którzy znaleźliśmy się u kresu dziejów.

Część II: Komentarz

W ramach tej podróży do wnętrza „duszy” proroczych przesłań wybraliśmy cztery psalmy: Ps 11 ze względu na zawarte w nim usilne wezwanie: „Proście o pokój dla Jeruzalemu!” (Ps 122,6); Ps 15 i Ps 24 poruszające kwestię poczucia nieobecności Pana i zawierające trudne pytania: „Kto zamieszka na twojej górze świętej?” (Ps 15,1), „Któż może wstąpić na górę Pana?” (Ps 24,3); Ps 51 ze względu na błagalną prośbę przed obliczem Pana w Jego świątyni: „Serce czyste stwórz we mnie, o Boże” (Ps 51,12).

Ps 122: Pokój dla Jerozolimy. Choć Ps 122 jest przypisywany Dawidowi (Ps 122,1), wielu biblistów kwestionuje to powiązanie na podstawie odniesienia do „domu Pana” (Ps 122,9 BG). Twierdzi się, że Dawid nie mógł pisać o „domu Pana” czyli świątyni jerozolimskiej, a to dlatego, że w jego czasach nie była ona jeszcze zbudowana. Jednak przybytek istniejący w czasach Dawida także bywał nazywany „domem Pana” (1 Sm 1,7,24; Sdz 19,18). W argumentacji tej pomija się także fakt, iż Góra Moria, która znalazła się z czasem w obrębie Jerozolimy, jest nazywana „górami Pana” bardzo wcześnie w historii biblijnej (Rdz 22,14). Wzmianka o „domu Pana” i „Jerozolimie” powinna więc być rozumiana w duchowym sensie wykraczającym poza czasy Dawida. Kiedy Dawid modli się o pokój dla Jerozolimy, powinniśmy rozumieć to typologicznie jako duchową Jerozolimę, z której pokój i sąd promieniują po krańce świata ajko błogosławieństwo dla narodów (Rdz 22,17-18; por. Rdz 12,3).

Fakt iż Dawid, wojownik, myśli o pokoju dla Jerozolimy, wskazuje, że świat będzie toczył wojnę przeciwko Jerozolimie. Prorok ma na myśli wydarzenia określone mianem „Armagedonu”, przepowiedziane w Ap 16,16 i Dn 11,45. Nazwa Armagedon, „góra zgromadzenia”, odnosi się do góry Pana, na której lud Boży gromadzi się, by oddawać cześć Bogu. To „zgromadzenie” odnosi się także do zgromadzenia ludzi, którzy mają zamiar zaatakować lud Boży. Wyrażenie „góra Pana” oznacza typologicznie duchowy Syjon czy duchową Jerozolimę. Dawid widzi proroczym wzrokiem, że pokój świata zależy od pokoju Jerozolimy. Dlatego wzywa nas do modlitwy o pokój dla Jerozolimy, od którego zależy pokój, błogosławieństwo i zbawienie świata.

Ps 15 i Ps 24: Góra święta. W Ps 15 i Ps 24 Dawid zadaje pytanie, które dotyczy tego samego wydarzenia, to znaczy przebywania na „górze świętej”, która oznacza niebiańskie Nowe Jeruzalem. Jednak odpowiedź na to pytanie jest inna w każdym z tych dwóch psalmów. W Ps 15 uwaga jest skierowana na ludzki poziom i dotyczy ludu Bożego. Opis sprawiedliwych jest przeciwieństwem opisu bezbożnych w Ps 14 - tych, którzy prześladowają lud Boży (Ps 14,4) zidentyfikowany jako „ród sprawiedliwy”. Lud Boży poszukuje „schronienia” w Panu (Ps 14,5, 6) i pragnie Jego zbawienia, które przyjdzie „z Syjonu” (Ps 14,7).

Ps 15 kontynuuje ten wątek, zadając pytanie: „Kto zamieszka na twojej górze świętej?” (Ps 15,1). Aby odpowiedzieć na to pytanie, psalmista odwołuje się do ludu Bożego, który, w przeciwieństwie do bezbożnych z poprzedniego psalmu, żyje zgodnie z zasadami postępowania, które składają się na Dziesięcioro Przykazań. Trzy z nich są wyrażone w formie pozytywnej (Ps 15,2), a siedem w formie negatywnej (Ps 15,3-5). Pierwsza zasada zawiera wszystkie pozostałe: „Ten, kto żyje nienagannie” (Ps 15,2). Hebrajskie słowo *tamim*, „nienaganny”, znaczy pełnię i zawiera element naiwności, sugerując szczerą religijność, w której nie ma fałszu czy rozdwojenia myśli. Religia ludu Bożego jest oparta na bojaźni Pana wspomnianej w drugiej części psalmu (zob. Ps 15,4). Zwróć uwagę, że zasady te są w gruncie rzeczy porządkiem etycznym dotyczącym traktowania bliźnich. Dotyczą one negatywnych zachowań takich jak: kłamstwo (Ps 15,2), obmowa (Ps 15,3) i zniewaga (Ps 15,5).

Ps 24 stanowi uzupełnienie Ps 15. Podczas gdy Ps 15 jest napisany z perspektywy egzystencjalnej, Ps 24 uwzględnia perspektywę szerszą, wszechświatową, wyrażoną w trzech sekcjach. Psalm zaczyna się afirmacją

Boga Stwórcy, który panuje nad całym wszechświatem (Ps 24,1-2). Następnie przechodzi do wezwania do nabożeństwa, a czyni to przez zadanie pytania: „Któż może wstąpić na górę Pana?” (Ps 24,3). W psalmach nabożeństwo jest z reguły ludzką odpowiedzią na fakt, iż Bóg jest Stwórcą (Ps 95,6; 100,1-3). Druga sekcja (Ps 24,3-6) odpowiada na pytanie zadane w Ps 24,3 podkreślając, że tylko ci, którzy mają „czyste dłonie i niewinne serce” i którzy nie dopuszczają się bałwochwalstwa, kwalifikują się do wstępu na górę Pana, to znaczy oddawania Mu czci (Ps 24,4). Psalm nie mówi tu o ideale absolutnej doskonałości. Później ci czciciele są opisani jako „pokolenie tych, co (...) szukają” Boga (Ps 24,6).

Trzecia sekcja (Ps 24,7-10) dotyczy przyjścia Króla chwały. Bóg jest tu przedstawiony jako zwycięski Wódz, „potężny w boju” (Ps 24,8), który pokonał siły zła i chaosu, i w ten sposób przywrócił porządek stworzenia. Innymi słowy, religijny ideał ludu Bożego, który czeka na zbawienie z Syjonu, ma wymiar pionowy i poziomy. Ideał ten składa się z osobistej wiary w niewidzialnego Boga oraz nadziei na przyszłe królestwo. Tak więc jest zarówno rozpoznawczy (dający mądrość), jak i apokaliptyczny.

Ps 51: Serce czyste. Zgodnie z nagłówkiem Ps 51 (Ps 51,1-2), modlitwa ta musiała zostać napisana przez Dawida po tym, jak prorok Natan skonfrontował się z nim z powodu jego grzechu. Jednak modlitwa ta może też być rozumiana i interpretowana jako typowe błaganie każdego, kto uświadamia sobie swoją nikczemność i pragnie przyjść przed oblicze łaskawego Boga.

Modlitwa zaczyna się wołaniem Dawida do Boga o przebaczenie i prośbą o miłosierdzie nad grzesznikiem, który dopuścił się „występków” (Ps 51,3). Następnie psalm dzieli się na dwie części. Pierwsza część psalmu (Ps 51,3-11) jest prośbą do Boga o wymazanie „występków”, które oddzielają psalmistę od Boga. Bóg jest tu opisany jako miłosierny (Ps 51,3), „miłujący prawdę” (Ps 51,8) i odpuszczający grzechy (Ps 51,11). Grzechy psalmisty są tak wielkie i straszne, iż używa on wszystkich słów oznaczających grzech, aby je opisać: *khet*, „grzech”, *pesza*, „występek” and *awon*, „nieprawość”. Aby podkreślić wielkość swoich grzechów, psalmista używa przenośni: jego grzechy były z nim już w łonie matki (Ps 51,7). Dlatego jedynym sposobem, w jaki może on przyjść do Boga i odbudować swoją więź z Nim, jest wymazanie grzechu tak, jakby nigdy nie istniał. W tej pierwszej sekcji pojawiają się kluczowe słowa wyrażające ideę wymazania grzechów: „zgaładz” (Ps 51,3.11), „obmyj” (Ps 51,4.9) i „oczyść” (Ps 51,4.9).

Druga część psalmu (Ps 51,12-21) dotyczy idei odnowienia czy odrodzenia. Kluczowe słowa w niej to „stwórz”, „odnów”, „przywróć” i „wesprzyj”. Bóg jest opisany jako Stwórca (Ps 51,12.14.17) i Zbawiciel (Ps 51,16). Psalm kończy się wizją „murów Jeruzalemu” i ofiary, która zostanie przyjęta przez Boga (Ps 51,20-21).

Część III: Zastosowanie

1. W świetle tej lekcji rozważ następujące pytania: Co oznacza dla nas modlitwa „o pokój dla Jeruzalemu”, do której wzywa psalmista? Co możemy czynić, by osiągnąć ten pokój?

2. Zastanów się nad zaleceniem Jezusa, byśmy modlili się do Ojca w górze: „przyjdź Królestwo twoje, bądź wola twoja, jak w niebie” (Mt 6,10). Pamiętaj, że modlitwa ta dotyczy nie tylko rozwiązania duchowych problemów nękających świat. Modlitwa ta obejmuje także *zmianę* świata, jaka zostanie dokonana przez Jezusa. Omów tę kwestię.

3. Dlaczego nasza nadzieja pokładana w powtórny przyjsciu Pana, obserwowanie znaków czasu, sensacyjne wydarzenia w świecie i nasze pragnienie przygotowania do królestwa Bożego powinny być uzupełnione naszym osobistym wysiłkiem w celu rozwoju chrześcijańskiego charakteru? Dlaczego nasze ideały królestwa Bożego powinny znaleźć odpowiedź w postaci naszych właściwych uczuć i myśli? Omów, na czym polega nasz osobisty wysiłek związany z uświęceniem, jaki jest nasz ideał świętości i jak czyni nas bardziej wrażliwymi na potrzeby bliźnich oraz etycznymi w naszym postępowaniu wobec nich.

4. Musimy uczyć się modlić o „pokój dla Jeruzalemu”, zwłaszcza że żyjemy w świecie niepokoju i wojen. To znaczy, że pokój na świecie powinien być naszą troską. Zorganizujcie tydzień modlitwy za pokój na świecie. Uczcie się rozwijać współczucie dla ludzi cierpiących z powodu konfliktów i wojen.

MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.

www.adwent.pl

dział: Studium biblijne

- **Materiał do „Czasu misji”:**
<https://adwent.pl/czas-misji>

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz.20.00

Zoom: 856 5129 9515

Kod dostępu: Biblia